Ao. 1855. **No. 17.**
Donderdag, **8 Februarij.**

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 5 Februarij 1855.

Bij Gouvernements-resolutie van den 2n. dezer maand No. 145, is, onder de nadere goedkeuring des Konings, tot 1e. *Luitenant* in de divisie *boven Suriname en Thorarica* bevorderd, de oud 2e. Luitenant C. D. Brakke.

De waarnemende adjunct Gouvernements Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 5 Februarij 1855.

Bij Gouvernements-resolutie van den 3n. dezer maand No. 154 is, onder de nadere goedkeuring des Konings, bij de Schutterij te *Paramaribo* bevorderd:

a. tot *Kapitein*, de 1e. Luitenant F. P. Bouguenon;

en *b.* tot 1e. *Luitenants*, de 2e Luitenants H. H. Kramer en S. Abendanon Sm.

De waarnemende adjunct Gouvernements Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 5 Februarij 1855.

Alzoo T. Janssen Eijken Sluijters en E. F. L. Mollinger, Administrateuren der plantaadje *Klein Charlottenburg*, gelegen in de divisie *Matappica*, zich tot het Gouvernement hebben gewend, met verzoek, om de slaven: *Ahlen*, geboren in 1811, zoon van *Fransina*, *Azetta*, geboren in 1817, dochter van *Franciena* en hare kinderen *Caro*, geboren in 1837, *Guilain*, geboren in 1840, *Emelia*, geboren in 1843, *Cornelis*, geboren in 1849 en *Leonard*, geboren in 1854, van den naam van voormeld effect af- op dien van Eduard Kölle voor den vrijdom te doen overschrijven.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten redenen van bezwaar daartegen te hebben, in de gelegenheid gesteld, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie aanteekening ter Gouvernements Secretarie te doen.

De waarnemende Adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,
[2278] E. A. VAN EMDEN.

Burgerlijke Stand.

Paramaribo, den 5 Februarij 1855.

Ingevolge resolutie van den Heer Gouverneur, dd. 3 Februarij d. j. No. 150, zijn tenzelfden dage, uithoofde van de bestaande urgentie met dispensatie van de gebruikelijke Zondags-geboden, in den huwelijken staat opgenomen:

Raphael á Cohen
en
Johanna Maria Kleman.

De waarnemende Adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris, Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
E. A. VAN EMDEN.

POLITIE.

Ter beschikking der Politie gesteld zijnde een KOPEREN KETEL, dewelke zeer waarschijnlijk kortelings ontvreemd is geworden, zoo wordt degeen, die vermeenen mogt daarop regt van eigendom te kunnen doen gelden, uitgenoodigd, zich daartoe te willen aanmelden op het Bureau van Politie 1ste Afdeeling, gehouden wordende aan den *Waterkant* bij de *Platte brug.*

Paramaribo, den 6 Februarij 1855.

Transport.

Den 7 Februarij 1855. A. Salomons, Vendumeester, aan Joseph Levie, van het Huis en Erf aan den *grooten Rijweg*, 1e. buitenwijk No. 10, O. W. La. A No. 9.

Paramaribo, den 7 Februarij 1855.

De waarn. Griffier bij het Geregtshof,
(2134) MARTINI VAN GEFFEN.

De *Commissie van Geneeskundig Onderzoek en Toevoorzigt* geeft door deze aan belanghebbenden kennis, dat de Heer E. C. H. L. H. Fluegel, Officier van Gezondheid 2e. kl., met dispensatie van art. 8, van Z. M. besluit dd. 5 Maart 1841 No. 90, als Divisie *Heelmeester* is geimmatriculeerd.

Paramaribo, den 3 Februarij 1855.

Uit naam der Commissie,
JOHs. ABRAHAMSZ,
Scriba.

Gewigt van het Alliantie-verdrag voor Europa's staatkunde.

In de *Londensche Times* leest men het volgende:

» Het sluiten van een verdrag tusschen Oostenrijk en Frankrijk is eene gebeurtenis van onberekenbaar gewigt voor den staatkundigen toestand van Europa's vasteland; en het te Weenen onderteekend verdrag is eene wending in de politieke geschiedenis, wier werking zich veel verder uitstrekt, dan de beslechting van het geschil, waaruit zij voortkwam. Wel is Engeland ook deelgenoot in dat verbond, en ten aanzien van den tegenwoordigen oorlog evenzeer belanghebbende; doch het ligt in de aloude staatkunde van ons land, zoo min mogelijk ons in eenig stelselmatig bondgenootschap met het vasteland in te laten. Anders is het met de groote vastelands-mogendheden gesteld; zij komen op vele punten, die ons niet aangaan in onderlinge aanraking en in botsing van belangen; de grenzen van haar grondgebied raken elkander, terwijl zij in militaire magt onderling wedijveren; en de gansche historie van Europa in de laatste drie eeuwen wordt beheerscht door groote aaneensluitingen en bondgenootschappen, door de Vastelands-mogendheden onderling gevormd om haar rijksgebied veilig te stellen en hare magt te schragen. Inzonderheid heeft het Huis van Oostenrijk te allen tijde steun en veiligheid gezocht in verbindtenissen met het buitenland, die het doorgaans met groote schranderheid sloot en met onwrikbare volharding in stand hield. Door de ligging van zijn gebied staat Oostenrijk in Italie en in 't Westen tegen over Frankrijks invloed, op de Poolsche en Turksche grenzen tegen over Rusland, en in den Duitschen bond tegen over Pruissens naijver; alzoo wordt Oostenrijk door den aard der zaken gedrongen, om zich met minstens ééne van die mogendheden duurzaam te verbinden, ten einde zich voor de van den eenen kant dreigende gevaren te behoeden door naauwere toehaling der banden, waarin het aan een anderen kant sterkte vindt.

De politieke betrekkingen van Midden-Europa zijn veertig jaren lang volstrekt beheerscht door den magtigen bond van Rusland, Oostenrijk en Pruissen, welke eerst door den slag van Leipzig en den vrede van Parijs gevestigd, maar versterkt en bestendigd is door de revolutien, welke de natien des vastelands tot op onze dagen ondergaan hebben. De Keizer van Rusland meende, dat deze vriendschapsbetrekkingen ten laatste in afhankelijkheid der beide Duitsche mogendheden overgegaan was, en dat hij zelfs zijne plannen ten aanzien van het Turksche rijk zou kunnen uitvoeren, zonder zijne Duitsche Bondgenooten uit hunne onzijdige gedweeheid te brengen.

Voorzeker waren er ook gebeurtenissen van ongemeen gewigt en drangredenen van meer dan gewone kracht noodig, om de nagenoeg eene halve eeuw oude banden te verbreken, die door persoonlijke achting, door wederzijdsche diensten en door eene lang gevolgde staatkunde waren geknoopt. Zulk eene gelegenheid deed zich voor ten gevolge der gesprekken van Keizer Nicolaas met den heer Seymour, onzen gezant te St. Petersburg, en ten

gevolge der kort daarna plaats grijpende zending van den vorst Mentschikoff naar Konstantinopel; en van dat tijdstip af werden de bondgenootschappen, waarop het magtsevenwigt in Europa sedert den algemeenen vrede rustte, allengs losgerukt en eindelijk ontbonden. Tegen het einde der maand Januarij 1854 werd door den Graaf Orloff te Weenen en door den baron Budberg te Berlijn, aan die beide hoven de uitnoodiging gerigt, om zich, voor het geval eener vredebreuk tusschen Rusland en de Westersche mogendheden, tot lijdelijk toezien en tot eene onzijdige maar Rusland toegenegen houding te verbinden. Die uitnoodiging werd bepaaldelijk afgewezen en voor het eerst ondervond Rusland, dat het niet langer op de onvoorwaardelijke gedienstigheid zijner Duitsche bondgenooten kon rekenen.

Naar mate Oostenrijks vertrouwen op Rusland afnam, naderde het tot Frankrijk; en de diplomatieke acte, waardoor het op den rand eener vredebreuk met Rusland is gekomen, is eene hernieuwing der staatkunde die door den vorst von Kaunitz en den heer de Choiseul tusschen de hoven van Weenen en Parijs in werking werd gebragt. Kortom, er is een eind gekomen aan het door Oostenrijk onder Frans II en den vorst von Metternich gevolgde stelsel, hetwelk door het bondgenootschap met Rusland en door bestendige vrees voor de in Frankrijk gistende ellementen van revolutie geleid werd.

» De uitwerking dezer verandering in de onderlinge betrekking der Europesche Staten is, zoo mogelijk, voor Frankrijk zelfs nog van meer gewigt dan voor Oostenrijk. Het is de eerste maal sedert Napoleons val, dat het Fransche gouvernement gezegd kan worden eenen bondgenoot op het vasteland te hebben gevonden. Wel is Lodewijk XVIII tot het Heilig Verbond toegetreden; maar dit was veeleer ten gevalle der staatkunde van dat verbond dan ingevolge zijner eigen inzigten; Karel X onderhandelde met Rusland op het oogenblik toen hij van den troon geworpen werd; maar zoolang Lodewijk Philips regeerde, lag Frankrijk onder het banvonnis van dat drievoudig verbond; en de naauwe vereeniging der Noordsche hoven onderling maakte het voor Frankrijk onmogelijk met een derzelve een wezenlijk verbond te sluiten.

» Bekwamer of gelukkiger is Lodewijk Napoleon geweest. Met veel beleid, tact en vastberadenheid heeft hij partij getrokken van de gebeurtenissen die den Noordschen bond met ontbinding bedreigden; en het is hem gelukt het bondgenootschap te hernieuwen, hetwelk het meeste nut voor Frankrijk heeft, met deszelfs verbindtenissen jegens Engeland het best strookt, en het herstel en behoud des vredes het meest bevordert. Toen de tegenwoordige Keizer der Franschen den troon beklom, en reeds vroeger zelfs, terwijl hij nog als President aan het hoofd der Fransche republiek stond, had hij de voornaamste hoven van het vasteland gepolst, ten einde te vernemen, of zij gezind waren tot een bondgenootschap met Frankrijk, waarvan zijne staatkunde jegens het buitenland zou afhangen. Doch daarbij kwam hij meestal niet tot de gewenschte uitkomst; in zijne huwelijksplannen werd hij gedwarsboomd; de erkenning van het Fransche keizerrijk werd uitgesteld, en zijne voorkomendheden werden koel afgewezen. Toen wendde hij zich tot Engeland, en besloot overigens zijnen tijd af te wachten. Ware het hem gelukt, een verbond met Rusland te sluiten, of had hij aan de later van Ruslands zijde ontvangen voorstellen het oor geleend, dan zou gansch Europa in vlam geraakt zijn; en voor de noodlottige bewilligingen, die Frankrijk in het Oosten zou hebben moeten doen, zou Duitschland aan den Rhijn hebben moeten betalen. Had Pruissen het door Frankrijk aangeboden bondgenootschap aangenomen, dit zou niet minder gevaarlijk voor den algemeenen vrede geweest zijn, daar ook Pruissen naar uitbreiding van zijn grondgebied en van zijnen invloed streeft.

» De aaneensluiting van Frankrijk en Oostenrijk is daarentegen, in den besten zin des woords, de meest conservative verbindtenis in Europa; want zij is het meest bevordelijk voor de handhaving der bestaande verdragen en voor het herstel des vredes In Italie zijn die beide mogendheden bestendig in onderlinge aanraking; overheersching toch door eene of andere buitenlandsche legermagt is het voor dat ongelukkige land bestemde lot; en indien tusschen Frankrijk en Oostenrijk oneenigheden waren uitgebroken, zou Italie wederderom het strijdperk geworden zijn. In Duitschland kan het niet tot eene ernstige botsing komen, zoolang Oostenrijk zyne tegenwoordige plaats in den Duitschen Bond behoudt en als Frankrijks bondgenoot handelt. Rusland, hetwelk van 1813 tot nu toe de hoofdrol in de groote bondgenootschappen des vastelands vervuld heeft staat thans geheel alleen, zonder eenigen bondgenoot, en aan Frankryk gelukt het voor de eerste maal sedert den aanvang van deszelfs revolutionair tijdperk, in Europa weder bondgenootschappen te sluiten, niet gevestigd, gelijk die van Napoleon I, op vrees en verovering, maar op de grondbeginselen, die sedert eeuwen door de wijsste staatslieden en de bekwaamste regenten van dat land aangenomen zijn.

» Alzoo is het alliantieverdrag tusschen Oostenrijk en de Westersche mogendheden de aanvang van een nieuw tijdvak in de historie dezer eeuw, en eene gebeurtenis welke op de toekomst een onberekenbaar grooten invloed zal hebben."

Italie.

Het officiele dagblad der Romeinsche regering, het *Giornale di Roma*, geeft in zijn nommer van 9 December ll. het volgende berigt van eene reeds door den telegraaph bekende gebeurtenis:

» In den morgen van 8 December 1854 heeft in het Vatikaan eene groote gebeurtenis plaats gehad, die door alle toekomstige eeuwen zal gezegend worden. Hetgeen sedert eeuwen het vrome en algemeene geloof omtrent de vlekkelooze ontvangenis der zeer heilige Maria was, is eindelijk door den opperpriester der Katholijke Kerk als geloofsartikel vastgesteld, overeenkomstig het vurig verlangen der bisschoppen en der aan hunne zorg toevertrouwde geloovigen.

» De ochtend van dien dag schitterde met zuiveren en helderen glans als een schoone lentedag, alhoewel er daags te voren veel regen gevallen was. En Rome, hetwelk, in zijne grenzenlooze vereering van Maria, op de godspraak van het Vatikaan wachtte met meer spanning dan eenige andere stad, was met de eerste morgenschemering in de weer en legde reeds zijne vreugde aan den dag. De ingezetenen van alle klassen stroomden naar het Vatikaan, met eene ongemeen talrijke schare vreemdelingen, die van alom waren overgekomen. Allen wilden de hooge plegtigheid bijwonen en vernemen wat vastelijk geloofd moet worden aangaande de vlekkelooze ontvangenis der Moeder Gods, die door de kerkvaders een wonder van onschuld en reinheid, de onbedorvenheid zelve, vol van genade en glorie genoemd wordt, en die door den vromen geloovige, met de eigen woorden der door de Kerk opgestelde gebeden, aangeroepen wordt als vol van genade, als de koningin der engelen en der menschen, de uitdeelster der hemelsche gaven, de hoop en steun van allen te midden van de stormen en beslommeringen des levens.

» Tegen half negen ure waren al de kardinalen, aartsbisschoppen en bisschoppen, gedost in hun priesterlijk gewaad, in de Sixtijnsche kapel vereenigd met de onderscheiden collegien van praelaten. En in deze vergadering zag men niet alleen de kardinalen en praelaten, wier gewone verblijfplaats Rome is; er waren kardinalen, aartsbisschoppen en bisschoppen uit alle deelen der wereld, uit de onderscheidene Staten van Italie, uit de Oostenrijksche Staten, uit Frankrijk, Belgie, Engeland, Spanje en Portugal; aardbisschoppen en bisschoppen, uit Nederland, Griekenland, Beijeren, Pruissen en de overige Duitsche Staten, en anderen bovendien, welke over den Oceaan gekomen zijn, die uit China, uit Amerika en zelfs achter uit Australie komen, allen naar het middelpunt der Katholijke eenheid gesneld om de stem des opvolgers van Peters te hooren.

» Toen de opperpriester in de kapel gekomen en met zijn priestergewaad bekleed was, zette de stoet zich in beweging, om langs den koninklijken trap naar de domkerk van het Vaticaan te gaan. Onder het zingen van de litanien der Heiligen trad de hoogepriester in de kerk. Nadat het Evangelie in het Latijn en vervolgens in het Grieksch gezongen was, trad Z. Em. de kardinaal Macchi, als deken van het Heilige Collegie, voor den troon met de oudsten der bij de hooge plegtigheid tegenwoordige aartsbisschoppen en bisschoppen en met den aartsbisschop der Grieksche en dien der Armenische Katholijken; en hij sprak het volgende in het latijn tot den Opperpriester:

»» Hetgeen door de Katholijke Kerk, zeer Heilige Vader, vurig verlangd wordt en sedert zoo langen tijd het voorwerp van al hare wenschen uitmaakt, is dat uw opperst en onfeilbaar oordeel over de vlekkelooze ontvangenis der zeer Heilige Maagd Maria, de Moeder Gods, eene beslissing velle, die voor haar eene nieuwe bron zij van lof, roem en vereering. In den naam van het Heilige Collegie, van de kardinalen, van de bisschoppen der Katholijke wereld en van al de geloovigen, vragen wij nederig en dringend, dat de algemeene wenschen der Kerk vervuld worden op dit plegtig feest van de ontvangenis der welgelukzalige Maagd. Verwaardig u dan, zeer Heilige Vader, wanneer het hoogwaardige offer van het altaar opgedragen wordt in dezen aan den vorst der Apostelen gewijden tempel, te midden dezer plegtstatige vereeniging van het Heilig Collegie, van de bisschoppen en het volk, — verwaardig u dan, uwe Apostolische stem te doen hooren en het besluit tot vaststelling van de leer der vlekkelooze ontvangenis van Maria te verkondigen, over hetwelk blijdschap in de hemelen en groot vreugdegejuich op aarde zal zijn."

Hierop antwoordde de Hoogepriester, dat hij volgaarne aan het verzoek van het Heilige Collegie, van de bisschoppen en geloovigen het oor leende, maar dat, om hetzelve te kunnen verhooren, vooraf de bijstand van den Heiligen Geest moest ingeroepen worden. Terstond werd het *Veni Creator* aangeheven, en onverwachts hoorde men dat gebed om den Heiligen Geest niet door de zangers der pauselijke kapel alleen, maar door geheel de talrijk toegestroomde schare zingen.

» Blakende van geloof en liefde voor onze Lieve Vrouw, » die door alle volkeren zalig wordt geprezen, smeekte ieder voorlichting van Boven voor den Opperpriester," die op het punt stond om van St. Pieters leerstoel eene uitspraak te vellen, waarvoor alle geloovige Katholijken, over de gansche aarde verspreid, en bij al het onderscheid van staat, wetten, zeden en luchtsgestel, terstond, eenparig het hoofd met diep ontzag zouden neerbuigen.

» Het gezang geëindigd zijnde, las Zijne Heiligheid, onder een diep stilzwijgen, het besluit voor, met luider stem, en met zoo diepe ontroering, dat daardoor de voorlezing meermalen eene korte wijle afgebroken werd; en ieder die de hooge plegtigheid bijwoonde deelde in de ontroering van den opperpriester.

» Bij dat besluit heeft de Hoogepriester plegtig beslist: » Dat het een artikel des geloofs » is, dat de volzalige Maagd Maria, van het » eerste oogenblik af, waarop zij ontvangen » werd, voor elke smet der erfzonde is be» waard en behoed, door ongemeene genade en » bevoorregting van God, wegens de verdien» sten van Jezus Christus, den Heiland des » menschdoms."

» Dat is de plegtige leerstellige bepaling, waarom de Heilige Apostolijsche Stoel zoo veel aanzoeken ontvangen en al de Katholijke bisschoppen geraadpleegd had; de plegtstatige beslissing, welke zoo vele bisschoppen, die naar Rome gesneld waren om ze aan te hooren, met blijdschap aan hunne geloovigen zullen verkondigen, zoodra zij ieder in zijn kerkgebied terugkomen."

» Na de voorlezing van het decreet, trad de Kardinaal-deken weder voor den troon, dankte de Heilige Vader voor de vaststelling met apostolisch gezag van de leer der vlekkelooze ontvangenis, en verzocht dat de daartoe strekkende bulle mogt worden openbaar gemaakt. Toen naderden de Apostolische geheimschrijvers, en mgr. Frattiniti, als advocaat van het consistorie, vroeg dat van deze plegtige handeling proces verbaal wierd opgemaakt. Zijne Heiligheid gaf zijne toestemming, en de deken der apostolische geheimschrijvers zeide dat alzoo zou worden gedaan.

» Intusschen verkondigde het geschut van den Engelsburg aan de gansche stad de uitvaardiging van het besluit; en het was als of dezelfde herhaalde losbrandingen de mare der groote gebeurtenis tot de verst verwijderde volkeren wilde brengen. Al de klokken der torens van Rome luidden met volle kracht; en ten teeken van blijschap versierden de ingezetenen hunne vensters en balkons met behangsels en kleeden.

» Tot dankzegging werd het *Te Deum* gezongen, nadat de pontificale mis gevierd was, die in afgezonderde tribunes bijgewoond werd door H. K. H. de Prinses van Saxen, door het corps diplomatique, den grooten staf van het Fansche bezettingsleger; verder, op eene hun bepaaldelijk aangewezene plaats, door den Secretaris en de bijzondere raadslieden van de buitengewone Congregatie der vlekkeloose ontvangenis, en eindelijk door eene zoo talrijke menigte als sedert vele jaren in het ruimste kerkgebouw der wereld niet gezien was. De Opperpriester, begeleid door de stem der kardinalen, aartsbisschoppen en bisschoppen, zong een vers van den lofzang, en werd door het volk met het volgende vers beantwoord. Er heerste algemeene ontroering.

» Vervolgens heeft de Heilige Vader, op den draagstoel gezeten, zich in optogt naar het kapel van Sixtus IV begeven, en daar heeft hij het beeld der Maagd, hetwelk de ontvangenis voorstelt, plegtig gekroond; de kroon is van goud, afgezet met edelgesteenten. Daarop is Zijne Heiligheid in eene andere kapel, *Della Pieta* geheten, gegaan, om de hooge priesterlijke kleedij af te leggen, en aldaar heeft de Heilige Vader de dankbetuiging ontvangen van den zeer eerwaarden pater-generaal van de order der Minderbroeders, voor de vaststelling van die leer omtrent de ontvangenis der Maagd, welke altijd door de Franciskaners is geleerd.

» 's Avonds, na die onvergetelijke plegtigheid leverde Rome een prachtig tooneel op. Al de huizen, van de paleizen der grooten tot de stulpen der armen, schitterden van lichtvlammen. Van wege de stedelijke overheid waren de koepel der St. Pieterskerk en de paleizen van het Capitool geïllumineerd, en aldaar werden door twee orchesten, tot diep in den nacht uitgelezen muziekstukken uitgevoerd, onder de toejuiching der menigte. Door toedoen dierzelfde overheid werd, ter eere der vlekkelooze ontvangenis, eene academische vergadering gehouden, waarin Zijne Em. de kardinaal Wiseman met groote welsprekendheid het woord gevoerd heeft voor eene talrijke vergadering van kardinalen, bisschoppen en andere hooge personen.

» Op deze zoo plegtige dag heeft Rome op de treffendste wijze getoond, hoe diep het de zeer heilige Maagd vereert; en wanneer de bisschoppen in hunne diocese terugkomen en aan hunne volken verkondigen hetgeen zij van het orakel des Vatikaans gehoord hebben, dan zullen zij hun ook kunnen zeggen, welke eer in de hoofdstad der Katholijke wereld aan de Maagd wordt bewezen, en of Rome bij deze gelegenheid minder gedaan heeft dan Ephesus.

» Onder de gedenkwaardigste dagen zal de Historie der Kerk gewagen van den 8sten December 1854, den dag waarop de doorluchtige moeder van 's werelds Heiland eene nieuwe verheerlijking van den leerstoel der waarheid ontvangen heeft."

Aan het Turynsche dagblad *Parliamento*, het hoofdorgaan der liberale partij in Piemont, is uit Napels het volgende geschreven aangaande de oneenigheid, die in Napels tusschen den Koning en de Jezuiten-orde opgerezen is: » De heer Apuzzo, bisschop in partibus, en een warm vriend der Jezuiten, was voor geruimen tijd door den Koning tot directeur van het openbaar onderwijs benoemd. Onlangs werd hem door de hooge regering opgedragen, naar Rome te reizen om den generaal der Jezuiten-orde en des noods van den Paus zelven voldoening te vragen voor artikelen tegen het Napelsche gouvernement, die in de *Civilta Cattolica*, een te Rome onder leiding van Jezuiten verschijnend tijdschrift, gestaan hadden. Doch hij onttrok zich aan deze zending; deswege is hij als directeur van het openbaar onderwijs afgezet en door eenen leek vervangen."

Een ander berigt betrekkelijk dezelfde zaak, insgelijks van eene liberale en dus niet onpartijdige hand afkomstig, wordt door de *Indépendance Belge* medegedeeld. » De twist tusschen den Koning van Napels en de Jezuiten — zoo wordt aan dat dagblad uit Turyn geschreven — is van zeer ernstigen aard. Het schijnt, dat in eenige opvoedingsgestichten, die, even als alle andere scholen in Napels, onder het bestuur der Jezuiten staan, de leer verkondigd en de leerlingen ingeprent is dat alle wereldsche souvereinen onder het gezag van den Paus staan, terwijl de lezing der *Civilta Cattolica* aan de leerlingen dringend aanbevolen werd. Dit ontging niet lang aan de Napelsche politie, die in hare achterdocht een ieder en ook de Jezuiten bespiedt; zij bragt het ter kennis des Konings; deze werd bezorgd; de verspreiding van het genoemde tijdschrift werd verboden; de pater provinciaal der orde werd bij den minister van politie ontboden, en door dezen wegens overhelling tot *liberale* begrippen vinnig doorgestreken, ja zelfs met smadelijke uitzetting uit het land bedreigd. Toen hebben de Jezuiten een adres aan den Koning aangeboden, vol betuigingen van trouwe verknochtheid aan de absolute monarchie; maar Zijne Majesteit heeft noch dit adres noch eene deputatie van leden der orde willen ontvangen; en te Napels denkt men thans, dat de Jezuiten uit het land gebannen zullen worden. Volgens sommigen zou het Napelsche gouvernements de bovengemelde omstandigheid alleen gebruiken als een voorwendsel om zich ten koste eener bij het publiek niet beminde orde meer populair te maken."

Spanje.

Het *Journal des Debats* zegt in eene beschouwing der Spaansche aangelegenheden: » Onderscheiden omstandigheden hadden bewerkt, dat de zaken in de wetgevende vergadering minder goed voor den maarschalk Espartero stonden. De dubbelzinnige verklaring van gehechtheid aan de monarchie, door zijnen ambtgenoot en boezemvriend, den heer Salazar, minister van marine, in de vergadering afgelegd, had den argwaan der gematigden niet weggenomen. Verder was tusschen Espartero en het meerendeel des kabinets eene scheuring ontstaan; zijne ambtgenooten werden ondersteund door de Liberalen-vereeniging, een invloedrijk politiek genootschap te Madrid, hetwelk bij de verkiezing van een voorloopigen voorzitter der Cortes de meerderheid van stemmen voor zijnen candidaat had verworven, terwijl Espartero in de noodzakelijkheid kwam om den bijstand aan te nemen die hem door de uiterste partijen aangeboden werd, en waardoor alleen hij de hem ontvallende meerderheid herwinnen kon.

» Toen besloot Espartero tot een grooten stap; hij besloot het ministerie, welks hoofd hij was, te ontbinden en zich op den voorzittersstoel der Cortes te plaatsen. Hij handelde welligt niet zonder beleid; maar zijn gedrag werd te Madrid streng gelaakt door allen, die zich aan de zaak der monarchie aangesloten hebben en deze niet van de zaak der Koningin scheiden.

» Zes van de acht ministers verklaarden zich voor de verkiezing van den heer Infante tot voorzitter der Cortes; doch Espartero, die zich houdt als of hij niets te doen wil hebben met mannen welke de revolutionaire beweging matigen en regelen willen, was met den heer Salazar tegen die keuze. Zij beiden verklaarden zich insgelijks tegen het plan om in de Cortes terstond bij den aanvang hunner eigenlijke werkzaamheden een voorstel tot huldiging der monarchie en der dynastie te doen. Zoo moest het tot eene krisis komen, en deze greep plaats in de zitting der Cortes toen de gener. Espartero verklaarde dat het ministerie zijn ontslag gevraagd had, ten einde de Koningin vrijelijk hare verantwoordelijke raadslieden zou kunnen kiezen. Deze verklaring werd door de vergadering met diep stilzwijgen, maar door het aanwezende publiek met uitbundig gejuich beantwoord.

» Het gedrag van den Hertog der Overwinning heeft velen bevreemd; en de gematigden van elke kleur beginnen er bezorgd over te worden. Waarom af te treden nog vóór dat de gezindheid der vergadering door daden gebleken is? Is de maarschalk in de daad aan de constitutionele monarchie van Koningin Isabella toegedaan, zoo als hij zegt, dan was het klaarblijkelijk, welken weg hij volgen moest; dan behoorde hij het tijdstip af te wachten waarop de meerderheid zich zou hebben doen kennen, want eerst daarna zal de Koningin tot eene behoorlijke keuze van ministers in staat zijn. Zoo had hij met te minder moeite kunnen handelen, omdat het hem door al zijne ambtgenooten, uitgezonderd de heer Salazar, aangeraden werd. De stap, dien Espartero gedaan heeft, moet alzoo eene andere reden hebben, waarvoor hij niet uitkomt, maar die zich wel laat raden. Zoolang de maarschalk op eene talrijke en hem persoonlijk toegedane meerderheid meende te kunnen rekenen, strookte het met zijne inzigten, voorzitter van den ministerraad te blijven:

zoo toch had hij beschikking over de hulpbronnen des gouvernements en tevens over de onbeperkte magt der grondwetgevende vergadering. Maar zoo die meerderheid hem afvalt of onafhankelijk te werk gaat, zal hij beide, het bewind en zijnen invloed op de volksvertegenwoordiging, op eenmaal kunnen verliezen. Minister blijvende, zou hij afhankelijk zijn van het goedvinden der Kroon en eener thans weifelende en aldra welligt ongunstig gestemde meerderheid. Dat is al te gevaarlijk. Tegen dit gevaar zou de maarschalk wel steun vinden in volksbewegingen, die waarschijnlijk in Madrid en zekerlijk in Saragossa en andere steden van Arragon en Catalonie het gevolg van zijne aftreding zouden zijn; maar dit is een uiterst middel; hetwelk zijne bezwaarlijke en gevaarlijke zijde heeft. Een eenvoudiger middel stond den maarschalk ten dienste: hij vraagt thans voor zich zelven de waardigheid van voorzitter der Cortes, die hij eerst aan een van zijne vertrouwelingen toegedacht had. Niemand kan zeggen, hoe ver de magt gaan kan van den voorzitter eener grondwetgevende vergadering, die bij het tot stand komen eener revolutie gekozen werd om de staatsmagten op nieuw te regelen. Zulk een voorzitter kan zich alles aanmatigen, of wel, naar gelang der omstandigheden, zich binnen zijn ambtelijken werkkring beperken. De presidentszetel is als 't ware een post van waar men uitziên en bij elke gunstige kans toeschieten kan. Als president der Cortes zal Espartero wel niet de hoogst geplaatste, maar toch de magtigste persoon in den Staat zijn.

» Alzoo verlaat de Hertog der Overwinning de Koningin voor dat het tijd is; hij dingt naar het voorzitterschap in de Cortes, en vraagt openlijk en uitdrukkelijk de stemmen der meerderheid voor zich. Hij zal ze ongetwijfeld verkrijgen; welligt zelfs zullen al de volksafgevaardigden zich verpligt achten om op hem te stemmen. In den voorzittersstoel geplaatst zijnde, zal hij zich nogmaals kunnen beschouwen als den held van den dag en den meester des lands.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Antonie en Eugenie, kapt. Lundt qq. adres bij F. Emanuels; VERTREKT *HEDEN*.

Anna Maria Henrietta, kapt. Bos, adres bij Gisius & Co.

WEÊRKUNDIGE WAARNEMINGEN, gedaan op de onderstaande punten der Kolonie *Suriname*, gedurende het jaar 1854. De gevallen regens opgeteekend in Nederl. duimen.

Maanden van het jaar 1854.	Paramaribo Regen			Post Mon Bijou Regen			Post Gelderland. Regen			Nickerie Punt Regen			Therm. stand op den middag in gr Fahrenh. Paramaribo.		Aanmerkingen.
	gedurende de maand	het meest in 1 etmaal	dagen	gedurende de maand	het meest in 1 etmaal	dagen	gedurende de maand	het meest in 1 etmaal	dagen	gedurende de maand	het meest in 1 etmaal	dagen	hoogste	laagste	
Januarij	34.4	4.4	24	59.5	7.5	25	32.0	4.5	20	44.7	5.0	22	88°	75°	
Februarij	15.8	4.5	16	15.0	2.5	14	17.0	3.5	14	18.5	2.1	15	88°	77°	
Maart	25.7	6.0	19	34.5	9.0	19	28.5	5.0	17	19.4	7.0	11	87°	75°	
April	22.7	5.3	12	29.0	5.5	14	20.0	4.0	13	12.0	4.0	7	88°	78°	
Mei	44.1	7.0	24	46.0	5.5	25	32.0	5.5	20	15.7	6.0	16	89°	76°	
Junij	27.8	7.5	22	23.5	4.5	14	15.0	4.0	16	15.6	4.1	10	89°	79°	
Julij	25.0	3.4	21	32.5	4.5	18	16.5	5.0	18	17.1	4.0	13	89°	82°	
Augustus	21.5	3.9	15	21.5	5.0	10	16.5	4.0	12	4.3	1.8	6	90°	84°	
September	6.4	2.5	6	1.4	0.6	3	4.5	1.0	7	1.2	0.5	3	92°	86°	
October	1.6	0.6	5	—	—	—	4.0	2.0	2	4.0	2.0	2	94°	84°	
November	5.2	2.0	9	7.3	2.0	7	6.8	1.0	11	5.0	4.0	2	95°	83°	
December	18.7	5.5	13	14.3	3.8	9	12.0	3.0	14	7.6	1.5	12	92°	78°	
gedurende het geheele jaar	248.9	7.0	186	284.5	9.0	158	204.8	5.5	164	165.1	7.0	119	95°	86°	

Opgemaakt ingevolge de daarvan ingekomene Rapporten.
Paramaribo, den 1 Februarij 1855.
De 1e. Luitenant Adjudant,
C. A. VAN SYPESTEYN.

Gedrukt bij **J. C. MULLER Az.**